

2015, een jaar waar iedereen in “zorgland” met de nodige zorg en argusogen naar toe leefde. Is het een ordinaire bezuiniging of komt de zorg daadwerkelijk bij de mensen die echt zorg behoeven? De belofte was dat 2015 een overgangsjaar zou worden en niemand er wat van zou merken.

Bel de gemeente, belafsprak gemaakt, je wordt terug gebeld, begin januari gebeld, talloze keren er achteraan gebeld, maar terug gebeld worden, ho maar.

Wat je van een ieder die je dan toch te spreken krijgt verneemt is dat zij het ook niet weten, niets is duidelijk, ook in het gemeentehuis weet men niet hoe het allemaal nu gaat.

Zelfs doorlopende PGB indicaties worden door de SVB (sociale verzekeringsbank), in een aantal gevallen, nog steeds niet geaccepteerd. Op de vraag hoe je dan het beste kunt handelen, blijft men ook het antwoord schuldig, je wordt geadviseerd contact op te nemen met de gemeente. Van het kastje naar de muur.

Begrijp ons goed, we rekenen deze mensen het allemaal niet aan, maar als zelfs de uitvoerende instanties en de gemeenten niet eens weten hoe te handelen, waar ben je dan als zorgvrager, je wilt toch de mensen betalen die jou zorg verlenen toch?

Maar wie niet betaald krijgt stopt met leveren van arbeid, dat is logisch. Gelukkig zijn er vele, ook wij, die uit compassie zorg en begeleiding blijven leveren. Maar werken en dan zelf je huur niet meer kunnen betalen gaat wel erg ver. Conclusie, de zorgvrager is uiteindelijk de dupe en de schrijnende verhalen zijn ons via de media al bekend gemaakt.

Overtrokken door de media? Vanuit de praktijk ervaren we het als een tipje van de sluier.

Zo blijkt er een gemeente in Nederland te zijn die geen PGB toekent omdat er bezuinigd moet worden, dan vragen we ons toch af.

Onze mening is, dat de gemeente dan beter alleen een controlerende / adviserende functie zou moeten hebben, in plaats van bepalend te zijn. Dat het zorg geld aangewend zou worden om gaten in de lokale begrotingen te dichten riekt niet fris, om zomaar eens te zeggen.

2015, ook een jaar met nieuwe uitdagingen, wat het gaat worden? Wie het weet mag het zeggen. Van 1 ding zijn we overtuigd, doen we niets, gebeurt er niets, wordt het ook niets. Dus blijven we zoeken naar mogelijkheden, blijven afvragen waar de kansen liggen en risico's durven nemen.

Het lijkt roeien tegen de stroom in, maar we doen stevig onderzoek naar mogelijkheden om een verantwoorde vervolgplek te gaan creëren voor onze bewoners.

Zoals al in de nieuwsbrief 42 (oktober 2014) werd geschreven, vorderen we gestaag. Er worden gesprekken gevoerd, er is een concept businessplan en verdere mogelijkheden worden nadrukkelijk bekeken.

Wat we in november 2010 allemaal als sprietjes hebben gepoot, moest dit jaar worden gesnoeid, best een hele klus. Met dank aan Hans de Boer, die drie dagen lang het technische gedeelte op zich nam, hadden we vervolgens met 3 man vijf dagen nodig om al het snoeihout op te ruimen. We kiezen ervoor om van het snoeihout zo genoemde rillen te maken tussen de struiken. En nu maar hopen dat er dan egels, vogels enz. in gaan huizen, maar ook paddenstoelen en mossen.

Ieder jaar opnieuw worden er abonnementen aangegaan, verlengt of beëindigd, worden er keuringen aan pand en installaties uitgevoerd, maar natuurlijk ook worden wij als begeleiders weer bijgespijkerd. Denk hierbij dan aan medicatiecursussen, meldcode huiselijk geweld, agressieregulatie, werken met mensen met autisme enz. allemaal erg interessant en het is inspelen op veranderingen in de zorg. We houden graag alles up-to-date, inclusief onszelf.

Ook nu weer hartelijk dank voor jullie betrokkenheid in gebed en gedachten. We ervaren de steun en support als een Zegen. Hartelijke groeten, Ed en Ria